

Le nom par lequel vous êtes appelés

Par B. Corey Cuvelier
des soixante-dix

Το όνομα με το οποίο ονομάζεστε

Από τον Πρεσβύτερο Μ. Κόρυ Κουβελιέρ
Των Εβδομήκοντα

Conférence générale d'octobre 2025

Que signifie être appelé par le nom du Christ ?

Le président Nelson a enseigné que si le Seigneur nous parlait directement, la première chose qu'il s'assurerait que nous comprenions est notre véritable identité : nous sommes enfants de Dieu, enfants de l'alliance et disciples de Jésus-Christ. Tout autre identifiant finira par nous décevoir.

J'en ai moi-même fait l'expérience quand mon fils aîné a reçu son premier téléphone portable. Avec beaucoup d'enthousiasme, il a commencé à enregistrer dans ses contacts le nom des membres de sa famille et de ses amis. Un jour, j'ai remarqué que sa mère l'appelait. Sur l'écran s'affichait le nom « Mère ». C'était un choix sensé et distingué et, je l'admets, un signe de respect envers celle qui est le meilleur parent chez nous. Naturellement, cela a éveillé ma curiosité. Quel nom m'avait-il donné ?

J'ai fait défiler ses contacts, supposant que si Wendi était « Mère », je devais être « Père ». Je n'ai pas trouvé. J'ai cherché « Papa ». Toujours rien. Ma curiosité s'est transformée en légère inquiétude. M'appelait-il « Corey » ? Non. En désespoir de cause, je me suis dit : « Nous sommes des joueurs de foot, peut-être qu'il m'a appelé 'Pelé.' » Mais je rêvais sans doute un peu. Finalement, j'ai appelé son numéro et deux mots sont apparus sur son écran : « Pas Mère » !

Frères et sœurs, par quel nom êtes-vous appelés ?

Jésus a appelé ceux qui le suivaient par de nombreux noms : disciples. Fils et filles. Enfants des prophètes. Brebis. Amis. Lumière du monde. Saints. Chacun d'eux a une signification éter-

Τι σημαίνει να αποκαλούμαστε με το όνομα του Χριστού;

Ο Πρόεδρος Ράσσελ Μ. Νέλσον δίδαξε ότι αν ο Κύριος μας μιλούσε κατευθείαν, το πρώτο πράγμα που θα φρόντιζε να καταλάβουμε είναι η αληθινή μας ταυτότητα: είμαστε τέκνα του Θεού, τέκνα της διαθήκης και μαθητές του Ιησού Χριστού. Οποιοσδήποτε άλλος χαρακτηρισμός τελικά θα μας απογοητεύσει.

Το έμαθα αυτό αφ' εαυτού μου, όταν ο μεγαλύτερος γιος μου έλαβε το πρώτο του κινητό τηλέφωνο. Με μεγάλο ενθουσιασμό, άρχισε να εισαγάγει τα ονόματα της οικογένειας και των φίλων του στις επαφές του. Μια μέρα παρατήρησα ότι η μαμά του τηλεφωνούσε. Στην οθόνη εμφανίστηκε το όνομα «Μητέρα». Αυτή ήταν μία λογική και αξιοπρεπής επιλογή – και θα παραδεχθώ, ένα σημάδι σεβασμού για τον καλύτερο γονέα στο σπίτι μας. Φυσικά, είχα περιέργεια. Τι όνομα είχε δώσει σε μένα;

Έψαξα τις επαφές του, υποθέτοντας ότι αν της Γούντι ήταν «Μητέρα», εμένα θα πρέπει να είναι «Πατέρας». Τίποτα. Αναζήτησα τον όρο «μπαμπάς». Ακόμη τίποτα. Η περιέργειά μου μετατράπηκε σε ήπια ανησυχία. «Με αποκαλεί "Κόρυ";» Όχι. Σε μια ύστατη προσπάθεια, σκέφτηκα: «Είμαστε ποδοσφαιριστές – ίσως με αποκαλεί "Πελέ"». Ευσεβείς πόθος. Τελικά, κάλεσα ο ίδιος τον αριθμό του και δύο λέξεις εμφανίστηκαν στην οθόνη του: «Όχι η μητέρα»!

Αδελφοί και αδελφές, με ποιο όνομα ονομάζεστε;

Ο Ιησούς αποκαλούσε τους οπαδούς Του με πολλά ονόματα: Μαθητές. Γιους και κόρες. Τέκνα των προφητών. Πρόβατα. Φίλους. Το φως του κόσμου. Αγίους. Καθένα έχει αιώνια σημασία

nelle et souligne une relation personnelle avec le Sauveur.

Mais parmi ces noms, il en est un qui s'élève au-dessus des autres, le nom du Christ. Dans le Livre de Mormon, le roi Benjamin a enseigné avec puissance :

« Il n'y a aucun autre nom donné par lequel le salut vienne ; c'est pourquoi, je voudrais que vous preniez sur vous le nom du Christ. [...] »

« Et il arrivera que quiconque fait cela se trouvera à la droite de Dieu, car il connaîtra le nom par lequel il est appelé ; car il sera appelé par le nom du Christ. »

Les personnes qui prennent sur elles le nom du Christ deviennent ses disciples et ses témoins. Dans le livre des Actes, nous lisons qu'après la résurrection de Jésus-Christ, des témoins choisis ont reçu le commandement de témoigner que quiconque croyait en Jésus, était baptisé et recevait le Saint-Esprit recevrait la rémission de ses péchés. Ceux qui recevaient ces ordonnances sacrées se joignaient à l'Église, devenaient des disciples et étaient appelés chrétiens. Le Livre de Mormon décrit aussi les personnes qui croient au Christ comme étant des chrétiens et le peuple de l'alliance comme étant « les enfants du Christ, ses fils et ses filles ».

Que signifie être appelé par le nom du Christ ? Cela signifie contracter et respecter des alliances, se souvenir toujours de lui, respecter ses commandements et être « disposés à [...] être les témoins de Dieu en tout temps et en toutes choses ». Cela signifie se tenir aux côtés des prophètes et des apôtres lorsqu'ils portent le message du Christ avec sa doctrine, ses alliances et ses ordonnances, dans le monde entier. Cela signifie aussi servir autrui pour soulager la souffrance, être une lumière et apporter à tous l'espérance en Christ. Bien sûr, c'est une quête qui dure toute la vie. Le prophète Joseph Smith a enseigné : « C'est un état auquel aucun homme n'est jamais arrivé en un instant. »

Étant donné que le chemin du disciple demande du temps et des efforts bâtis « ligne sur ligne, précepte sur précepte », il est facile de se laisser prendre par les titres du monde. Ceux-ci n'ont qu'une valeur temporaire et ne suffiront jamais à eux seuls. La rédemption et les choses de l'éternité ne viennent que « dans et par l'in-

και υπογραμμίζει μία προσωπική σχέση με τον Σωτήρα.

Όμως ανάμεσα σε αυτά τα ονόματα, ένα αναδύεται υπεράνω των υπολοίπων – το όνομα του Χριστού. Στο Βιβλίο του Μόρμον, ο βασιλιάς Βενιαμίν δίδαξε με δυνατό τρόπο:

« Δεν υπάρχει κανένα άλλο όνομα που να έχει δοθεί, με το οποίο να επέλθει σωτηρία. Γι' αυτό, θα ήθελα να πάρετε επάνω σας το όνομα του Χριστού... »

« Και θα συμβεί ώστε οποιοσδήποτε το κάνει αυτό, θα βρεθεί στο δεξί χέρι του Θεού, γιατί θα ξέρει το όνομα με το οποίο ονομάζεται· γιατί θα ονομάζεται με το όνομα του Χριστού ».

Εκείνοι που παίρνουν επάνω τους το όνομα του Χριστού γίνονται μαθητές και μάρτυρές Του. Στο βιβλίο των Πράξεων διαβάζουμε ότι μετά την Ανάσταση του Ιησού Χριστού, μάρτυρες επιλεγμένοι προσετάχθησαν να καταθέσουν μαρτυρία ότι όποιος πίστευε στον Ιησού, βαπτιζόταν και ελάμβανε το Άγιο Πνεύμα, θα ελάμβανε άφεση αμαρτιών. Εκείνοι που έλαβαν αυτές τις ιερές διατάξεις συναθροίστηκαν μαζί με την Εκκλησία, έγιναν μαθητές και ονομάστηκαν χριστιανοί. Το Βιβλίο του Μόρμον περιγράφει επίσης τους πιστούς στον Χριστό ως χριστιανούς και τους ανθρώπους της διαθήκης ως « τέκνα του Χριστού, υιοί του και θυγατέρες του ».

Τι σημαίνει να αποκαλούμαστε με το όνομα του Χριστού; Σημαίνει να συνάπτουμε και να τηρούμε διαθήκες, να Τον θυμόμαστε πάντοτε, να τηρούμε τις εντολές Του και να είμαστε « πρόθυμοι... να σταθ[ούμε] ως μάρτυρες του Θεού σε όλες τις στιγμές και στα πάντα ». Σημαίνει να στεκόμαστε πλάι στους προφήτες και στους αποστόλους καθώς μεταφέρουν το μήνυμα του Χριστού – με τη διδαχή, τις διαθήκες και τις διατάξεις του – σε όλον τον κόσμο. Σημαίνει επίσης να υπηρετούμε άλλους για να ανακουφίζουμε τα δεινά, να είμαστε φως και να φέρνουμε ελπίδα εν Χριστώ σε όλους τους ανθρώπους. Ασφαλώς, αυτή είναι μία διά βίου επιδίωξη. Ο Προφήτης Τζόζεφ Σμιθ δίδαξε ότι « αυτός είναι ένας σταθμός στον οποίον κανένας άνθρωπος δεν έφτασε σε μια στιγμή ».

Επειδή το ταξίδι της ιδιότητος του μαθητού απαιτεί χρόνο και προσπάθεια οικοδομημένη « γραμμή επάνω στη γραμμή, δίδαγμα επάνω στο δίδαγμα », είναι εύκολο να παγιδευτούμε σε επιγειαίς τίτλους. Αυτά αποδίδουν μόνο προσωρινή αξία και ποτέ δεν θα είναι αρκετά από μόνα τους. Η λύτρωση και τα της αιωνιότητος μόνο « έρχο-

termédiaire du saint Messie». Par conséquent, suivre le conseil du prophète de faire de sa vie de disciple une priorité est un choix à la fois opportun et sage, surtout à une époque où tant de voix et d'influences concurrentes s'affrontent. C'est l'essence du message du roi Benjamin, qui a dit : « Je voudrais que vous vous souveniez de toujours retenir le nom [du Christ] écrit dans votre cœur, afin [...] que vous entendiez et connaissiez la voix par laquelle vous serez appelés, et aussi le nom par lequel il vous appellera. »

J'ai vu cela dans ma propre famille. Mon arrière-grand-père, Martin Gassner, a été changé à jamais parce qu'un humble président de branche a répondu à l'appel du Sauveur. En Allemagne, en 1909, les temps étaient durs et l'argent se faisait rare. Martin travaillait comme soudeur dans une usine de fabrication de tuyaux. De son propre aveu, la plupart des jours de paie se terminaient au pub pour boire, fumer et payer des tournées à ses collègues. Sa femme l'a finalement averti que s'il ne changeait pas, elle partirait.

Un jour, un collègue de Martin l'a croisé sur le chemin du pub, une brochure religieuse froissée à la main. Il l'avait trouvée par terre et a expliqué à Martin qu'il avait ressenti quelque chose de spécial après avoir lu la brochure intitulée «Was wissen Sie von den Mormonen ?» qui se traduit par «Que savez-vous des mormons ?» Le titre a certainement changé depuis.

Une adresse imprimée au dos était juste assez lisible pour déchiffrer l'emplacement de l'église. Elle se trouvait à une distance considérable, mais ils avaient été touchés par ce qu'ils avaient lu et ont décidé de prendre le train ce dimanche-là pour en savoir plus. Quand ils sont arrivés, ils ont découvert que l'adresse n'était pas celle de l'église qu'ils s'attendaient à y trouver, mais celle d'une entreprise de pompes funèbres. Martin a hésité, car une église dans un funérarium, cela ressemblait un peu trop à un forfait tout compris.

Mais à l'étage, dans une salle louée, ils ont trouvé un petit groupe de saints. Un homme les a invités à une réunion de témoignage. Martin a été touché par l'Esprit et a été tellement impressionné par les témoignages simples et fervents qu'il a rendu le sien. C'est là, dans cet endroit des plus improbables, qu'il a déclaré qu'il savait déjà que cela devait être vrai.

νται διά και μέσω του Αγίου Μεσσία». Επομένως, το να ακολουθούμε την προφητική συμβουλή να κάνουμε προτεραιότητα την ιδιότητα του μαθητού είναι και επίκαιρο και συνετό, ειδικά σε μία εποχή με τόσες ανταγωνιζόμενες φωνές και επιρροές. Αυτό ήταν στο κέντρο της συμβουλής του βασιλιά Βενιαμίν όταν είπε: «Σας λέω, θα ήθελα να θυμάστε να συγκρατήσετε το όνομα [του Χριστού] γραμμένο πάντα στην καρδιά σας... [ώστε] να ακούτε και να γνωρίζετε τη φωνή από την οποία θα κληθείτε, και επίσης το όνομα με το οποίο θα σας καλέσει».

Το έχω δει αυτό στη δική μου οικογένεια. Ο προπάππος μου Μάρτιν Γκάσνερ άλλαξε για πάντα, επειδή ένας ταπεινός πρόεδρος κλάδου ανταποκρίθηκε στην κλήση του Σωτήρος. Στη Γερμανία το 1909, οι καιροί ήταν δύσκολοι και τα χρήματα ήταν περιορισμένα. Ο Μάρτιν εργάστηκε ως συγκολλητής σε εργοστάσιο κατασκευής αγωγών. Κατά δική του ομολογία, οι περισσότερες ημέρες πληρωμής κατέληγαν στο ποτό, στο κάπνισμα και στην αγορά ενός ποτού για όλους στην παρέα στην παμπ. Η σύζυγός του, τελικά, τον προειδοποίησε πως αν δεν άλλαζε, θα έφευγε.

Μια μέρα, ο συνάδελφος του Μάρτιν τον συνάντησε στον δρόμο προς την παμπ με ένα τσαλακωμένο θρησκευτικό φυλλάδιο στο χέρι του. Το είχε βρει στον δρόμο και είπε στον Μάρτιν ότι αισθάνθηκε κάτι διαφορετικό, αφού διάβασε το φυλλάδιο με τίτλο Was wissen Sie von den Mormonen?, ή Τι ξέρετε για τους μορμόνους; Είμαι βέβαιος ότι ο τίτλος έχει αλλάξει.

Μια διεύθυνση σφραγισμένη στο πίσω μέρος ήταν μόλις ευανάγνωστη για να αποκρυπτογραφήσει πού βρισκόταν η εκκλησία. Ήταν σε μεγάλη απόσταση, αλλά συγκινήθηκαν από αυτά που διάβασαν και αποφάσισαν να πάρουν το τρένο εκείνη την Κυριακή για να ερευνήσουν. Όταν έφθασαν, διαπίστωσαν ότι η διεύθυνση δεν ήταν η εκκλησία που περίμεναν αλλά ένα γραφείο τελετών. Ο Μάρτιν δίστασε – γιατί, στην πραγματικότητα, μια εκκλησία σε γραφείο τελετών ακουγόταν λίγο υπερβολικά σαν πακέτο.

Αλλά στον επάνω όροφο, σε μία ενοικιαζόμενη αίθουσα, βρήκαν μία μικρή ομάδα Αγίων. Ένας άνδρας τους προσκάλεσε στη συγκέντρωση μαρτυρίας. Ο Μάρτιν συγκινήθηκε από το Πνεύμα και εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ από τις απλές, θερμές μαρτυρίες, ώστε κατέθεσε τη μαρτυρία του. Και ήταν εκεί, σε αυτό το πιο απίθανο μέρος, που είπε ότι ήδη ήξερε ότι πρέπει να είναι

Plus tard, l'homme s'est présenté comme étant le président de branche et a demandé s'ils reviendraient. Martin a expliqué qu'il vivait trop loin et qu'il n'avait pas les moyens de faire le déplacement chaque semaine. Le président de branche a simplement dit : « Suivez-moi. »

Ils ont marché jusqu'à une usine voisine où travaillait un ami du président de branche. Après une courte conversation, Martin et son ami se sont vu proposer un emploi. Ensuite, le président de branche les a conduits dans un immeuble et a trouvé un logement pour leurs familles.

Tout cela s'est passé en à peine deux heures. La famille de Martin a déménagé la semaine suivante. Six mois plus tard, ils se sont fait baptiser. L'homme autrefois connu comme un ivrogne invétéré est devenu si fervent dans sa nouvelle religion que les gens de la ville ont commencé à l'appeler, peut-être ironiquement, « le prêtre ».

Quant au président de branche, je ne peux pas vous dire son nom, son identité a été perdue avec le temps. Mais je l'appelle un disciple, un ambassadeur, un chrétien, un bon Samaritain et un ami. Son influence rayonne encore cent seize ans plus tard, et je marche dans ses pas de disciple.

Un dicton dit que l'on peut compter le nombre de pépins dans une pomme, mais pas le nombre de pommes dans un pépin. La semence plantée par le président de branche a produit d'innombrables fruits. Il était loin de se douter que, quarante-huit ans plus tard, plusieurs générations de la famille de Martin, des deux côtés du voile, seraient scellées dans le temple de Berne, en Suisse.

Les plus grands sermons sont peut-être ceux que nous n'entendons jamais, mais que nous voyons dans les actions discrètes et modestes observées dans la vie de personnes ordinaires qui, essayant d'être comme Jésus, vont de lieu en lieu faisant du bien. Ce que ce président de branche bienveillant a fait ne faisait pas partie d'une liste de choses à faire. Il vivait simplement l'Évangile de la manière décrite dans le livre d'Alma : « Ils ne renvoyaient aucun de ceux [...] qui avaient faim, ou qui avaient soif, ou qui étaient malades, [...] ils étaient généreux envers tous, jeunes et vieux [...] hommes et femmes. » Et, un point que nous ne devons pas négliger est qu'ils n'ont renvoyé personne, « qu'ils fussent hors de l'Église

αλήθεια.

Κατόπιν, ο άνδρας συστήθηκε ως πρόεδρος κλάδου και ρώτησε αν θα ξαναπήγαιναν. Ο Μάρτιν εξήγησε ότι ζούσε πολύ μακριά και δεν είχε την οικονομική δυνατότητα κάθε εβδομάδα. Ο πρόεδρος κλάδου είπε απλώς: «Ακολουθήστε με».

Πήγαν μερικά τετράγωνα σε ένα κοντινό εργοστάσιο όπου εργαζόταν ένας φίλος του προέδρου κλάδου. Ύστερα από μια σύντομη συζήτηση, προσφέρθηκε και στον Μάρτιν και στον φίλο του εργασία. Κατόπιν, ο πρόεδρος κλάδου τους οδήγησε σε μία πολυκατοικία και εξασφάλισε στέγη για τις οικογένειές τους.

Όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε δύο ώρες. Η οικογένεια του Μάρτιν μετακόμισε την επόμενη εβδομάδα. Έξι μήνες αργότερα βαπτίσθηκαν. Ο άνδρας που κάποτε τον γνώριζαν ως άχρηστο μεθυσμένο έγινε τόσο ένθερμος στη νέα του πίστη, που οι άνθρωποι στην πόλη άρχισαν να τον αποκαλούν, ίσως όχι τόσο στοργικά, «ο ιερέας».

Όσο για τον πρόεδρο κλάδου, δεν μπορώ να σας πω το όνομά του – η ταυτότητά του έχει χαθεί με τον χρόνο. Όμως τον αποκαλώ μαθητή, πρέσβη, χριστιανό, καλό Σαμαρείτη και φίλο. Η επιρροή του είναι ακόμη αισθητή 116 χρόνια αργότερα και στέκομαι στους ώμους της ιδιότητός του ως μαθητού.

«Υπάρχει ένα ρητό ότι μπορείς να μετρήσεις τους σπόρους σε ένα μήλο, όμως δεν μπορείς να μετρήσεις τα μήλα που προέρχονται από έναν σπόρο». Ο σπόρος που φύτεψε ο πρόεδρος κλάδου έχει αποφέρει αναρίθμητους καρπούς. Λίγο ήξερε ότι 48 χρόνια αργότερα, αρκετές γενεές της οικογένειας του Μάρτιν και στις δύο πλευρές του καταπετάσματος θα επισφραγίζονταν στον Ναό της Βέρνης στην Ελβετία.

Ίσως οι σπουδαιότερες ομιλίες είναι αυτές που δεν ακούμε ποτέ, αλλά εκείνες που βλέπουμε στις ήσυχες, ταπεινές πράξεις και έργα που παρατηρούνται στη ζωή απλών ανθρώπων οι οποίοι, προσπαθώντας να είναι σαν τον Ιησού, περνούν ευεργετώντας. Αυτό που έκανε αυτός ο ευγενικός πρόεδρος κλάδου δεν ήταν μέρος μίας λίστας ελέγχου. Ζούσε απλώς το Ευαγγέλιο όπως περιγράφεται στο βιβλίο του Άλμα: «Δεν απέπεμπαν κανέναν... που να ήταν πεινασμένος ή που να ήταν διψασμένος ή που να ήταν ασθενής... ήταν γενναιόδωροι προς όλους, τόσο στους ηλικιωμένους όσο και στους νέους... τόσο στους άρρενες όσο και στις θήλεις». Και, ένα σημείο που δεν θα πρέπει να παραβλέψουμε,

ou dans l'Église».

Ceux qui prennent sur eux le nom du Christ reconnaissent que, comme Joseph Smith l'a dit : « Un homme rempli de l'amour divin ne se contente pas d'être une bénédiction pour sa famille, mais il parcourt le monde entier, cherchant à être une bénédiction pour tout le genre humain. »

C'est ainsi que Jésus a vécu. En fait, il a tant fait que ses disciples ne pouvaient pas tout écrire. L'apôtre Jean a écrit : « Jésus a fait encore beaucoup d'autres choses ; si on les écrivait en détail, je ne pense pas que le monde même puisse contenir les livres qu'on écrirait. »

Efforçons-nous de suivre l'exemple du Christ, de faire le bien et de faire de notre vie de disciple une priorité constante, afin que chacune de nos interactions avec les autres leur fasse ressentir l'amour de Dieu et le pouvoir du Saint-Esprit qui confirme. Nous pourrions alors nous joindre à mon arrière-grand-père et à des millions d'autres qui ont déclaré, comme le disciple André : « Nous avons trouvé le Messie. »

En fin de compte, notre identité n'est pas définie par le monde. Mais notre condition de disciple est définie par les ordonnances que nous recevons, les alliances que nous respectons et l'amour que nous montrons à Dieu et à notre prochain en faisant simplement le bien. Comme l'a enseigné le président Nelson, nous sommes réellement enfants de Dieu, enfants de l'alliance, disciples de Jésus-Christ.

Je témoigne que Jésus-Christ vit et qu'il nous a rachetés. C'est lui qui a dit : « Je t'appelle par ton nom : tu es à moi ! » Au nom de Jésus-Christ. Amen.

δεν έδιωξαν κανέναν «είτε εκτός εκκλησίας είτε εντός εκκλησίας».

Όσοι παίρνουν επάνω τους το όνομα του Χριστού αναγνωρίζουν, όπως είπε ο Τζόζεφ Σμιθ: «Ο άνθρωπος εκείνος που είναι γεμάτος με την αγάπη του Θεού δεν αρκείται με την ευλογία της οικογενείας του μόνον, αλλά η αγάπη του προσεγγίζει όλη την ανθρώπινη φυλή».

Έτσι ζούσε ο Ιησούς. Στην πραγματικότητα, έκανε τόσα πολλά που οι μαθητές Του δεν μπορούσαν να τα γράψουν όλα. Ο Απόστολος Ιωάννης κατέγραψε: «Είναι δε και πολλά άλλα, όσα έκανε ο Ιησούς, τα οποία αν γραφούν ένα προς ένα, ούτε ολόκληρος ο κόσμος, νομίζω, δεν θα χωρούσε τα βιβλία που θα γράφονταν».

Ας προσπαθούμε να ακολουθούμε το παράδειγμα του Χριστού, κάνοντας το καλό και κάνοντας την ιδιότητα του μαθητού διά βίου προτεραιότητα, ώστε κάθε φορά που αλληλεπιδρούμε με άλλους, να αισθάνονται την αγάπη του Θεού και την επιβεβαιωτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Τότε μπορεί να είμαστε μαζί με τον προπάππο μου και εκατομμύρια άλλους που έχουν δηλώσει, όπως ο μαθητής Ανδρέας: «Βρήκαμε τον Μεσσία».

Τελικά, η ταυτότητά μας δεν ορίζεται από τον κόσμο. Όμως η ιδιότητά μας του μαθητού καθορίζεται από τις διατάξεις που λαμβάνουμε, τις διαθήκες που τηρούμε και την αγάπη που δείχνουμε στον Θεό και στον πλησίον απλά κάνοντας το καλό. Όπως δίδαξε ο Πρόεδρος Νέλσον, είμαστε όντως τέκνα του Θεού, τέκνα της διαθήκης, μαθητές του Ιησού Χριστού.

Καταθέτω μαρτυρία ότι ο Ιησούς Χριστός ζει και μας έχει λυτρώσει. Είναι Αυτός που είπε: «Σε κάλεσα με το όνομά σου· δικός μου είσαι». Στο όνομα του Ιησού Χριστού, αμήν.